

Секретареві Ради національної безпеки і оборони України
Данілову О. М.

DOI10.32782/EP.2022.3.24

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Шановний Олексію М'ячеславовичу!

Хочу звернутися до Вас зі сторінок поважного юридичного наукового журналу і запропонувати короткий виклад авторської **Концепції ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОВНОЇ ПЕРЕМОГИ УКРАЇНИ, СВІТОВОГО ПРАВОПОРЯДКУ, ДЕКЛАСУВАННЯ АГРЕСОРА**.

ВИХІДНІ ДАНІ:

1. Вважаю, що світ знаходиться на краю катастрофи, загибелі всього живого, оскільки жоден із експертів не виключив можливість застосування агресором ядерної зброї, яку він накопичив за довгі роки перебування у складі СРСР, а потім ще передану агресору Україною, Казахстаном, Білоруссю.

2. Думка про те, що російську війну можна ізолювати лише в межах України, є ілюзією, як і очікування, що санкції чи навіть постачання зброї зупинять агресора. Потрібні радикальні системні засоби. Більше того, перетворивши пропаганду, енергетику, продовольство, біженців на зброю, агресор сам перейшов у наступ на Європу. На неї насувається довга і повна потрясінь зима; нестача енергоносіїв може призвести до економічного падіння значної кількості європейських країн. У той же час відступати не можна. Зневажаючи міжнародну солідарність щодо заборони захоплення територій інших держав, нищення населення іншої країни, окупант захоплює все нові території України, руйнує міста і села, об'єкти критичної інфраструктури, гідротехнічні споруди, здійснює геноцид та терор на українській землі. Агресор безпричинно катує та вбиває українців, гвалтує жінок і дітей, грабує і мародерить, масово викрадає та вивозить українських дітей. Захопивши українські території, АЕС, громадян України, держава-терорист вимагає політичних поступок, українських територій. По суті ж, ідеться про визнання прав на захоплення чужої землі, вбивства мирних людей. Такий прецедент уже було створено підписанням Мінських угод, де і було закладено фундамент катастрофи для майбутнього миру та безпеки як у Європі, так і в усьому світі.

3. Нинішні засоби забезпечення світового правопорядку (чинні міжнародно-правові акти, меморандуми, сучасні механізми забезпечення їх реалізації – ООН, ОБСЄ (певною мірою і НАТО) – уже продемонстрували, довели свою повну непридатність для розв'язання вищезазначеної проблеми.

4. Аналіз доступних аналітик закордонних «мізкових» центрів, експертних думок вітчизняних учених і інституцій свідчить про те, що на сьогодні ВІДСУТНІ конструктивні (практично результативні) пропозиції із забезпечення повної перемоги України, світового правопорядку, декласування агресора. У той же час беру на себе сміливість стверджувати, що однією з альтернатив досягнення цих цілей могла б слугувати ця Концепція за умови її розгортання, доведення положень Концепції до конкретних проєктів нормативно-правових актів. При погодженні Концепції з компетентними представниками колективного Заходу вона затверджується на представницькому зібранні типу Рамштайн і стає обов'язковою для виконання.

Метою Концепції, як це і впливає з її назви, є забезпечення повної перемоги України, світового правопорядку, декласування агресора. Конструктивність Концепції полягає в її системному характері, використанні так званого «зворотного зв'язку». Це означає, що застосування до агресора певних (певного рівня) каральних заходів для примушення його до припинення порушень відповідних правових (міжнародно-правових) норм, правил людського співжиття супроводжується порівнянням та оцінкою досягнення цілей покарання

– припинення порушень. Якщо цілей покарання не досягнуто, порушення не припинено, то здійснюється перехід до каральних заходів наступного, більш жорсткого рівня.

Вкажемо ще на одну з особливостей Концепції. Передбачається, що її положення реалізуються оперативно, у вказані (стислі) строки. Переважна більшість положень Концепції формулюється у вигляді готових рішень і не потребує обговорень, погоджень та голосувань. Це розглядається як засіб подолання європейської (світової) бюрократії, а також виключення підкупу європейських політиків, що широко використовує росія.

Суть Концепції, що пропонується, полягає у наступних кроках. Крок перший. Створюється, скажімо, на базі НАТО, орган колективної світової безпеки (ОКСБ), об'єктом охорони якого мають бути не окремі країни, а **світова безпека в цілому**. Зараз вона ніким не охороняється. Саме цим ми пояснюємо велику кількість війн, воєнних конфліктів у світі. Далі. У разі виникнення воєнного конфлікту із загрозою застосування ядерної зброї, ОКСБ має створити «ядерну парасольку» для країни – жертви нападу і Європи в цілому. У разі воєнного конфлікту в оперативне підпорядкування ОКСБ мають перейти всі армії країн – членів ОКСБ. Прийняття рішень ОКСБ (скажімо, його Генеральним штабом) здійснюють керівники найбільш соціально відповідальних держав, виходячи зі своєї відповідальності перед «нинішнім і майбутніми поколіннями». Як правило, це могли б бути держави західної демократії. Але не обов'язково. До складу Генерального штабу могли входити і керівники авторитарних держав. Наприклад, Туреччини. Буде розроблено проєкт уставу ОКСБ, що передбачатиме порядок прийняття і погодження рішень, протилежний тому, який зараз існує в НАТО, оскільки останній не сприяє охороні світової безпеки, а навпаки, провокує агресора на її порушення (готовий довести цю тезу). Бюрократичні порядки щодо прийняття рішень (схвалення всіма його членами, існування права вето в кожного члена НАТО тощо) робить цей орган практично бездієвим. Кажуть, якщо б агресор напав на Польщу, то НАТО зробило б усе для виключення її зі свого складу, щоб не застосовувати ст. 5 свого Уставу і не вплутуватися у війну. У всякому разі його керівництво заявляє, що головною задачею альянсу є неутручання в «конфлікт» росії з Україною. Не захист безпеки в Європі, у світі, не припинення найтяжчих міжнародних злочинів, а недопущення ескалації. Саме така позиція, а також безкарність агресора, потурання йому і призводить до ескалації. Грузія, Сирія, Крим, потім вся Україна. На черзі – відкинути НАТО до меж травня 1997 року (до приєднання до альянсу країн Східної Європи). А що потім? Як в Афганістані? І все це реально відбулося б, якби не Україна! Пам'ятаємо пониклого Байдена після Женеви і торжествуючого путіна, націленого на захоплення всього світу. Світ справді слабкий, зовсім не готовий до нинішніх викликів.

Далі. При ОКСБ створюється міжнародний кримінальний суд і відділення з інформаційного забезпечення. Кримінальний суд ОКСБ розглядає справи воєнних злочинів, тероризму, геноциду. Судові справи розглядаються не роками, а оперативно (у межах місяця і менше), бо ставки високі: йдеться про життя або смерть. Для забезпечення роботи суду потрібна певна формалізація. Мається на увазі введення спеціальних термінів (улюблений прийом дослідників-бюрократів) з визначенням їх семантичного значення: «агресор», «дефашизація (дєрашизація)», «гібридна (таємна) війна», «міжнародна корупція»; ЯКІСНО НОВА регламентація процедур оперативного розгляду справ і винесення рішень, забезпечення механізмів їх виконання. Зауважимо, що Концепція, яка пропонується, спрямована на вирішення ДІЙСНИХ ПРОБЛЕМ, які слід відрізняти від ПСЕВДОПРОБЛЕМ: ЩЕ не проблем, ВЖЕ не проблем і НІКОЛИ не проблем. До останніх слід віднести, на нашу суб'єктивну думку, проблему гарантій безпеки, які мають бути надані Україні після закінчення війни росії з Україною. Постійно звучить (і в ЗМІ, і у владних структурах, у т.ч. і за кордоном) питання: хто має підписати ці гарантії? США, Туреччина, Великобританія, Китай (для сміху, росія)? Люди одержують за це платню, витрачаються ресурси суспільства. А може, марсіяни... для більшої авторитетності? Однак це 100% маячня, абсолютне марнотратство. Нема ніяких авторитетів для маніяка путіна, ніколи росія не буде додержуватися

того, що на папері. 100% гарантією може бути лише: 1) максимально можлива мілітаризація України. За допомогою Заходу і власних потенцій. До речі, дуже високих. У свій час найкращі у світі зразки зброї були створені саме в українських конструкторських бюро, на підприємствах Харкова, Дніпропетровська, Києва. Створені українським розумом; 2) повне викорінення корупції у виконавчій гілці влади (повна прозорість, повний контроль за фінансовими ресурсами з боку суспільства, найжорсткіше покарання для корупціонерів, ніяких застав для підозрюваних і т.п.); 3) створення в Україні ситуації як в Ізраїлі (ядерної зброї немає, однак, якщо треба, то буде застосована). Друга псевдопроблема – це створення (використання чинного) міжнародного кримінального суду для розгляду справ про порушення міжнародного гуманітарного права, конвенцій про правила ведення війни. Будуть притягати до відповідальності тих російських військових, які вбивали, катували, гвалтували цивільних людей. Виникають питання: а що, вторгтися на територію іншої держави зі зброєю, у т.ч. масового знищення, не є само по собі тяжким кримінальним злочином? По-друге, цивільних вбивати не можна, а воєнних можна? Якщо вчорашні цивільні (вчителі, лікарі, інженери) у зв'язку з тим, що на країну напав лютий ворог, взяли в руки зброю і одягли військову форму, то вони вже не захищаються міжнародним гуманітарним правом або захищаються, але не в такій мірі, як ті, що не пішли на захист Батьківщини? По-третє, за росією ніби мовчазно визнається право на вбивство українських воєнних і знищення озброєння, летовищ, нафтобаз, складів, казарм, аеродромів, літаків і т.д. Але ж це все матеріальні цінності, що не належать росії і не знаходяться на її території. Отже, це кримінал, дуже тяжкі злочини. По-четверте, російські війська вдерлись у країну, вбивають, руйнують, калічать, грабують. Вони вже грубо порушили чинні норми лише своїм вторгненням і, безумовно, потребують кримінального покарання за саме вторгнення, як і за інші перераховані кримінальні злочини. При цьому кожен із перерахованих і інших злочинів заслуговує максимального покарання і за вітчизняним законодавством. Навіщо ж тоді міжнародний кримінальний суд? Він не потрібен. Цілком і повністю можна обійтися і українським судом. Судити орків за українським законодавством за місцем скоєння злочинів. Тим більше, що створення міжнародного кримінального суду пов'язане з великими проблемами. Справи у такому суді розглядаються невинувато довго – слухання та винесення рішення розтягуються на довгі роки. Притому у всьому цьому тут стільки тяганини, «обов'язкових» формальностей, що держава агресор, терорист легко ухилиться від судового розгляду, передачі своїх воїнів-злочинців міжнародному правосуддю і покаранню.

До дійсних проблем ми відносимо задачу ВСТАНОВЛЕННЯ ЦІН для агресора (прейскурант) за міжнародні злочини. Щоб коли, наприклад, президент Байден казав, що путін заплатить «високу» ціну, він (Байден) не був би голослівний.

Здавалося б дивним, що агресор використовує свої звичні КДБістські прийоми десятки років, а вони й досі формально не визначені як міжнародні злочини. Чи не є це провокуванням агресора? Якщо б Байден поїхав на переговори з агресором до початку війни не із застереженнями про «високу ціну», а з «розцінками» за міжнародні злочини саме ДЛЯ ДИКТАТОРА ОСОБИСТО – війни могло б і не бути.

Наступний третій крок – це визначення принципово інших ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ санкцій, що мають застосовуватися до агресора. Вперше пропонуються організаційно-правові санкції ОСОБИСТО ДЛЯ ДИКТАТОРА, який розпочав і веде війну (у т.ч. і гібридну) проти іншої держави. Ми виходимо з положення про те, що економічні санкції, які застосовуються до країни агресора, не є ефективними. По-перше, вони носять «довготривалий» характер і протягом достатньо довгого часу держава агресор може продовжувати агресію, вбивати. По-друге, санкції можна оминати. В агресора надзвичайно багатий досвід і можливості, що виходять далеко за межі допустимості. По-третє, економічні санкції можуть спричинити більше шкоди державам, що застосовують ці санкції, ніж самому агресору. Наші партнери можуть не витримати, спокуситися на дешевий газ, великі гроші, обіцянки підтримки у виборчих справах і ... залишити Україну наодинці з агресором.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ санкції застосовуються ПІСЛЯ ВИНЕСЕННЯ РІШЕННЯ Кримінальним судом ОКСБ, який має визнати керівника держави-агресора основним терористом у світі, винним у скоєнні воєнних злочинів, геноциду, прийняти рішення про застосування організаційно-правових санкцій, що включають:

А) санкції до самого керівника держави-агресора і до керівного, воєнного і інформаційного складу держави-агресора;

Б) санкції до держави, визнаної державою-терористом (не спонсором тероризму, а державою-терористом);

В) санкції до цивільного населення країни-агресора;

Г) санкції-претензії щодо території до країни-агресора.

Окрему групу особливо важких воєнно-організаційних санкцій слід передбачити за ядерний шантаж, який давно веде росія.

Щодо перших санкцій – **санкцій до самого керівника держави-агресора і до керівного, воєнного і інформаційного складу держави-агресора**. Суд оголошує керівника держави-агресора терористом, воєнним злочинцем, винним у геноциді українського народу. Виноситься вирок. Вживаються заходи до його виконання. Образно кажучи, оголошується сафарі на президента, воєнне керівництво країни-агресора і керівників найбільш впливових і злісних інформаційних структур (соловійових, симонян тощо). Вони просто становляться законною ціллю знищення з боку спецслужб. Хтось скаже, що з юридичної точки зору це виглядає не дуже законним (особливо щодо знищення президента), однак він буде визнаний воєнним злочинцем, терористом № 1. Усі юридичні обґрунтування ми готові взяти на себе. За досвідом Нюрнберзького процесу, до відповідальності притягаються і найближчі родичі злочинців.

Санкції до держави, визнаної державою-терористом, – це повна її ізоляція від цивілізованого світу, починаючи від дипломатичних, економічних та культурних зв'язків. Це також арешт активів, рахунків з наступною конфіскацією і т. д. Тобто це про те, що росія вже давно зазнає. Йдеться про максимально повне розширення ізоляції і контроль за додержанням цього режиму. Це, по-перше. По-друге, різниця в тому, що для вступу в силу ці рішення не потребуватимуть ніяких погоджень, голосувань. І, по-третє, усім, включаючи росію, буде ЗАДАЛЕГІДЬ відомо, що всі такого роду рішення обов'язково наступлять, з невідворотністю, як день змінює ніч. Так що сподівання проскочити, якимось відкрутитися, запропонувати хабар (як завжди), уже НЕ ВИЙДЕ. І це надзвичайно важливо. Адже тоді сім, сто разів відміряють, перш ніж нападати.

Санкції до цивільного населення країни-агресора полягають у тому, що з прагнучих до вбивств українців росіян за кордоном (у т.ч. і бізнесменів) знімається будь-який юридичний захист: якщо вб'ють, пограбують, поб'ють – закон їх не захищатиме.

Сутність **санкцій-претензій щодо території до країни-агресора** полягає в тому, що будь-які країни, які обґрунтовано претендують на частину території країни-агресора, за наявності рішення Кримінального суду ОКСБ про визнання країни державою-терористом, можуть при доведенні обґрунтованості претензій щодо території країни-агресора здійснювати анексію цих територій. Чинні інституції (ООН, ОБСЄ) не захищатимуть країну-агресора. Можуть виникнути побоювання, що це призведе до перекроювання мапи світу, до некерованих конфліктів. Але це не так. По-перше, потрібне судове рішення про визнання країни агресором, застосування відповідних організаційно-правових санкцій, а по-друге – ця санкція, у більшій мірі, носить попереджувальний, профілактичний характер: будеш нападати на Україну – втрадиш Сибір, острови, на які претендує Японія.

Невід'ємним елементом **механізму** забезпечення світового правопорядку вважаємо **принцип адекватності і симетричності**. Він полягає у застосуванні до агресора тих дій, які він застосовує щодо своєї жертви. Наприклад, б'ють ракетами з Чорного або Каспійського морів чи з Ростовської області, Белгороду – Україна має право на адекватну, симетричну відповідь – знищити засіб нанесення удару, де б він територіально не знаходився.

Б'ють по цивільній інфраструктурі Харкова (другого міста в країні) – Україна повинна мати право вдарити по інфраструктурі другого міста в країні-агресора – наприклад, по Санкт-Петербургу і т.д. Кажуть, що Росія не наважується завдати ракетних ударів по вулиці Банковій у Києві, де знаходиться резиденція президента України Володимира Зеленського, побоюючись дзеркальних ударів у відповідь з боку Заходу. Те ж саме стосується електростанцій та інших об'єктів критичної інфраструктури – вважає російський пропагандист Ігор Дімітрієв (<https://news.obozrevatel.com/ukr/russia/rosijskij-propagandist>).

Фактичне звернення до принципу адекватності і симетричності можна знайти й у статті воєнного керівництва України, де зазначалося, що слід перенести «центр ваги повномасштабної війни росії з Україною». Наголошувалося, що всі тягарі, страждання і муки, пов'язані з війною, відчуває поки що тільки народ України. Населення росії відчуває цю війну дуже віддалено. Це і дозволяє збожеволілому фіюеру від імені свого народу творити все, що завгодно. Масово вбивати мирних людей, у т.ч. жінок і дітей, гвалтувати їх, грабувати, мародерствувати, робити злочини, від яких здригається весь світ. Більше того, багато хто із зомбованих росіян закликає свою армію вбивць ні в чому не повинних людей і далі вбивати, гвалтувати і грабувати. Тому-то і потрібно примусити російського обивателя відчувати на собі весь тягар і страждання, пов'язані з війною. Тобто йдеться, по суті, про легітимізацію принципу адекватності і симетричності, що пропонується. Тоді він стане обов'язковим при прийнятті будь-яких рішень, пов'язаних із воєнними діями.

Щодо відділення інформаційного забезпечення при ОКСБ. Захід має допомогти створити СИСТЕМУ тотального поширення інформації (СТОП) про те, що насправді витворяє і витворює агресор як у своїй країні (Чечні), так і в Україні, Сирії, Грузії; яку величезну шкоду несе світові і яку загрозу він становить у планетарному масштабі. Значущість цієї інформаційної складової Концепції не нижча, ніж поставка далекобійної зброї. Адже недарма в складі міністерства оборони рф функціонує структурний підрозділ – *війська інформаційних операцій*. Хоча б тому пропагандистські воїни повинні притягатися до найсуворішої кримінальної відповідальності разом з керівним, воєнним складом держави-агресора. Інформація про розкриття небезпеки абсолютного зла для нормальних людей повинна лунати для всіх, включаючи кожного індуса, кожного туземця; з кожної праски, як це робить агресор, і навіть більше. Сказати західним лідерам: якщо не хочете мерзнути взимку – допоможіть створити СТОП. З нашого боку – ідеї, ви надаєте гроші.

Президент Зеленський завдяки своїм блискучим, нема слів, геніальним виступам набув величезного авторитету в західному світі, Австралії та ін. Як розвиток своїх досягнень, він, по-перше, міг би продовжити виступи перед парламентами (народом) країн Заходу, зокрема, для нейтралізації ініційованого росією руху за припинення війни в Україні в обмін на анексію нових її територій. Треба пояснити кожному народові, що коли це станеться, то агресор нізащо не обмежиться Україною (як Гітлер у свій час не обмежився Чехією) і продовжить завоювання. І тоді Буча, Бородянка можуть повторитися в будь-якій країні. Як і гвалтування матерів на очах у дітей або галтування немовляти ложечкою на очах матері. Це все, у рамках інформаційної складової Концепції, потрібно безперервно демонструвати світові, звертатися до європейців і жителів інших країн: невже все це мож на допустити, в обмін за знижку платні за комунальні послуги на 200 євро? Адже саме цього так прагнуть, наприклад, деякі німці, налякані газовим шантажем росії. Слід доводити і доводити людям, що, поневоливши країну, путлер примусить її населення воювати на своєму боці. Як це і робить він звично. Отже, якщо путлер захопить Україну і примусить її воювати за нього, то путлерівські мрії про завоювання світу можуть і справдитися. Адже українці (на відміну від «другої» армії світу) воювати вміють. У Концепції приділяється значна увага обґрунтуванню тези: НЕМАЄ ВІЛЬНОЇ ЄВРОПИ, а можливо, і вільного світу БЕЗ ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ. Щодо протестів проти надання зброї Україні (Італія, Німеччина та ін.). Концепцією передбачаються не тільки потужні роз'яснення минулої і сьогоднішньої суті агресора, а й проведення (із широким оприлюдненням результатів) розслідувань щодо підкупів організаторів

протестів росією. Дехто на Заході вимагає примирення з росією, побоюючись ядерного шантажу ескалації війни («як би не було ескалації») або з мотивів, що, мовляв, «зброя нам теж потрібна». Щодо ескалації, то вона йде вже давно. Стосовно ядерного шантажу – захоплення АЕС. Агресор, відчувуючи свою безпомічність, лякає нечувано небезпечною ситуацією на Запорізькій АЕС. Причинами цих погроз є: 1) безвихіддя, безпомічність росії – терориста досягти своїх мерзенних цілей іншим шляхом; 2) **безкарність** агресора, безпорадність світу перед терористичними викликами. На ці виклики теж СЛІД МАТИ ГОТОВІ РІШЕННЯ. Такі рішення ми також готові надати в рамках цієї Концепції. Щодо мотиву – «шкода зброї». Західна зброя показала в українських руках свою високу ефективність. І тут у деяких країнах трапилась ситуація «нам вона потрібна самим» (як у казці: продавець корови після її розхвалювання каже: така корова потрібна мені самому). Тому пропонуємо визначення поняття для західної зброї. Це засіб зупинки і знищення агресора, перетворення загарбників-рашистів у вантаж 200. Чому саме рашистів? Тому що коли б не було комуністичної ідеології, її носія – колишнього СРСР з його комінтернами – «щупальцями», клешнями Іноземного Відділу НКВС (розвідка, спецоперації за кордоном), а потім і росії, яка перетворила комуністичну ідеологію у рашизм), то світ був би якісно іншим, набагато кращим. І дійсно. У наш час, час глобалізаційних викликів, екологічної катастрофи, глибокого проникнення у всі сфери і країни світу транснаціонального бізнесу, переважна більшість людства переймається загальнолюдськими проблемами: екологічними (глобальне потепління, природні катаклізми), ресурсними (вичерпання природних ресурсів, голод, нестача питної води), проблемами освоєння космосу тощо. І тільки одна країна, одна людина у світі несе людям і планеті лише зло. Це кривавий диктатор путін. Його друзі – Аль-Каїда, Хамас, таліби, Північна Корея. Як пише колишній віце-прем'єр російського уряду Альфред Кох, путін — класичний приклад не антропоїда, а андропіда, тобто «людини андроповської». А еволюція андропіду неможлива. Він несамовитий і живе у світі своїх помилок, тільки їх вважаючи реальністю. Путіна, вважає Кох, треба прибрати. І далі: «Перемога України в цій війні сильно наблизить цей щасливий день. І все людство зітхне з полегшенням. Тому що сам факт існування цього божевільного вовкулаки — це образа людини як вінця Творіння».

Неодмінною умовою української (світової) перемоги є перемога на інформаційному фронті. Тут поки що агресор перемагає цивілізований світ у дезінформації, індустріальному, тотальному поширенні фейків. Завдяки одурманенню свідомості людей, проплачуванню їх організаторів, росія має певний успіх у значній частині світу. Найпоширеніший прийом рашистів – перевернення фактів з «ніг на голову», побудова королівства «кривих дзеркал, у якому вони і перебувають». За їх твердженнями, не росія напала на Україну, а Україна на росію, у цій війні винні лише США, НАТО і т.п.

Вирішення проблеми перемоги на інформаційному фронті можливе за допомогою системи тотального поширення інформації, що пропонується у висловлених вище ідеях. Дію СТОП можна уявити в наступній картинці. Рухається, наприклад, колона в Чехії, протестуючи проти поставок зброї в Україну, а назустріч колоні виїжджає пересувний проекційний екран, на якому демонструються кадри минулих років, коли радянські танки давлять на вулицях Праги протестуючих чехів. Кадри сьогодення, як російські танки розстрілюють домівки в містах і селах України, трупи закатованих мирних мешканців, з виколотими очима, згвалтованих і вбитих жінок, дітей. І лозунг нелюдей, які безперервно повторюють: «Можемо повторити!».

Потрібно якомога повніше використати особливості сьогодення: а) усе таємне стає явним (зйомки з космосу, зйомки з телефонів пересічних громадян роблять видимими всі методи та способи ведення нинішньої війни, а також гібридних (вже не таємних) війн, які веде агресор; б) миттєве масове поширення інформації.

Декілька слів про проблему ненависті рашистів до Сполучених Штатів і НАТО. У цій ненависті зростають і постійно перебувають рашисти. Як і в ненависті до України. США вони вважають «найбільшим злом» у світі, переконуючи у цьому всі народи, особливо Сходу.

І роблять це досить успішно. Глибоко зомбоване населення росії, яке з молоком матері всмоктує в себе всі ці наративи. Дурить російська пропаганда й інші народи. А тому ми пропонуємо низку сюжетів, по-перше, щодо СРСР з його комуністичними інтернаціоналами (комінтернами). За їх допомогою здійснювалися спецоперації за кордоном, яким цивілізований світ змушений був протистояти, як і радянському милітаризмові в цілому. СРСР був авторитарною, наймилітаризованішою державою у світі. У центрі радянської соціалістичної економіки – могутній воєнно-промисловий комплекс. Усі інші підприємства, нібито цивільні, були підприємствами державної власності (за винятком колгоспів і споживкооперації, що теж контролювалися державою), були невід’ємними придатками воєнізованих. У кожному з підприємств головний був так званий перший відділ. Усі ці відділи підпорядковувалися за суворою ієрархією органам держбезпеки і мали постійні зв’язки з військкоматами. Вони вели військовий облік усіх працездатних у країні (була майже 100% трудова зайнятість), які 100% (за мінусом хворих) і відбували строкову військову службу і проходили регулярно перепідготовку. За наказом країна могла майже миттєво перейти на воєнні рейки і мобілізувати (через перші відділи і військкомати) всіх, хто підлягав мобілізації. СРСР постійно створював по світу «гарячі точки», намагався підпорядкувати собі (політично, економічно, у т.ч. військовим шляхом) велику кількість, як правило, авторитарних країн, цілі континенти. Усі такі численні факти повинні розкриватися, демонструватися населенню всіх країн у рамках інформаційного забезпечення, системи тотального поширення інформації, яка пропонується. Це величезний пласт роботи, яка майже не ведеться. Слід також детально розкрити роль США як лідера демократії, що змушений протистояти СРСР, для цього, власне, і було створено НАТО, як оборонний союз. Тому жодному народові США (і звісно, НАТО) не загрожує. Сполучені Штати – загроза лише для диктаторів і то не пряма. Якщо, звісно, диктатор не воєнний злочинець. США, як правило, підтримують відповідні демократичні сили не військовим шляхом, а економічно, надаючи фінансову допомогу. І лише коли росія надає авторитарним силам зброю або вводить війська – Штати можуть надати військову допомогу. Як у випадку з Україною. Але ж пропаганда в авторитарних державах, цілком і повністю працюючи на диктаторів (особливо, у колишньому СРСР і росії), як завжди перевертає все «наверх ногами», виставляючи Америку як ворога народу, а не ворога лише для диктатора, як є насправді. Альтернативні думки категорично не допускаються, жорстко переслідуються. Таким чином, населення залишається наодинці з офіційною пропагандою, воно озлоблюється, культивується ненависть до Заходу. Враховуючи, що на території росії це робиться чи не 100 років, протягом декількох поколінь (причому вбивається у свідомість людини настирливо і постійно) – то злоба населення до Заходу – на точці кипіння. Тому і слід не менш настирливо переконувати, що дійсне зло – це сам їх диктатор. Ось одна з головних ідей, які слід доводити до всього світу, у т.ч. до населення самої росії. Ми напрацювали ще певні сюжети, зокрема, як зберегти та підсилити підтримку України республіканською партією США. Зазначається, що у Вашингтоні не захотіли вивчати уроки своєї поразки у В’єтнамі у 80-тих, коли добре забезпечена СРСР і Китаєм північно-в’єтнамська армія за 2 місяці повністю захопила весь Південний В’єтнам, а американські гвинтокрили евакуювали персонал із даху посольства у Сайгоні. Варто подумати лише про Тайвань. Або Естонію чи Польщу, які агресор має намір захопити після знищення суверенної цілісності України.

Президент Зеленський міг би продовжити розширення свого морального емоційного впливу у країнах Сходу. Виступити перед парламентом, скажімо, Індії та вищими представницькими органами, населенням країн Азії, Африки. Йдеться, у першу чергу, про ті держави, що здатні замінити росію в постачанні нафти і газу західним країнам, які намагаються відмовитися від постачання російського газу та нафти.

Зараз Індія і більшість із згаданих країн Сходу нейтральні або мовчазно підтримують (знаходяться на боці) агресора. Думаю, що в роботі з країнами Сходу президент Зеленський міг би бути набагато успішнішим за Байдена, за спиною якого у деяких країнах Сходу неприйнятні спогади.

Як же краще реалізувати можливу місію, зробити її історичною, посилити русофобію, що розгорнулася у світі. На наш погляд, важливо акцентувати, що у зв'язку з війною, яку веде агресор, багатьом країнам загрожує повномасштабний голод, термоядерна війна, знищення всього живого. Пропоную трохи інакше (ніж виступи на Заході) сформулювати окремі положення можливого мовлення в країнах Сходу. У цих країнах не вдасться викликати емпатію (у тій мірі, як це сталося на Заході) згадками про кількість жертв – жінок та дітей. Там (на відміну від Європи) більше цінується життя не дружин та навіть не дітей, а батьків, старих людей. Але цю обставину легко врахувати: просто при підготовці ілюстраційного матеріалу правильно розставити акценти. Це по-перше. По-друге, безпеці Сходу росія прямо не загрожує. Але цю обставину обіграти також нескладно. Росія не загрожує безпеці, але загрожує, наприклад, релігії Сходу. Яскравий приклад – Сирія. Тут море випадків, ілюстрацій. Акцент на сакральне буде правильним, оскільки потяг до сакрального при прийнятті державних рішень набагато перевищує світське. Доцільно поексплуатувати це. Пропоную: а) зіграти на тому, що на рівні базисних основних стовпів усіх великих релігій світу (іудаїзм, індуїзм, іслам, буддизм) теж закладено відомі заповіді – «не вбий», «не вкради». А росія їх цинічно зневажає та масштабно порушує: вбиває, краде, грабує, мародерить; б) використовуючи один із стовпів індуїзму – «реінкарнацію», довести, що путлер – це реінкорнований гітлер, пол пот, з його масовими зачистками, репресіями свого суспільства за критерієм відданості владі; в) древніми текстами можна спробувати застерегти Схід від загроз ядерної війни, які несе росія. Зокрема, в іудейському і навіть у мусульманському пророцтві Єхезкеля (одного з найбільших рабинів XVIII століття) йдеться про «війну Гога і Магога» — катастрофу, яка прийде з півночі. Пророкується про нашестя «війська великого», спокушеного неукріпленістю однієї країни і безтурботністю «заспокоєних» жителів (думаю, мається на увазі європейських) територій, що перебувають у безпеці. «І скажеш ти: піднімуся на неукріплену країну, піду на тих, що заспокояться, що мешкають у безпеці» (Євангеліє (Апокаліпсис, 20:7–9), Коран (18:92–98)). Широко поширений переказ про племена, відокремлені від цивілізованого світу стіною або брамою, зведеною Олександром Македонським («Дворогим») наводиться в коранічних «Яджудж і Маджудж» і в цілій низці єврейських і християнських середньовічних джерелах. Згідно з легендою, ці племена наприкінці часів вирвуться зі своїх «темних станів» і обрушаться на «тих, які живуть у безпеці». У деяких тлумаченнях під землями півночі Гога і Магога мається на увазі московія (росія). Згідно з уявленням про війну «Гога і Магога», вона стане кінцем історії.

Підсумовуючи дуже короткий виклад Концепції, зазначимо, що застосування організаційно-правових санкцій, які пропонуються, у поєднанні з розвитком інформаційної складової, яким Захід надає перевагу – буде достатньо, щоб поставити агресора на місце. Завдяки введенню зазначених санкцій будуть досягнуті мир в Україні і Європі. Стане зрозумілим, що агресор і ті, хто може захотіти наслідувати його шляхи, не отримають вигоду від організованої незаконної бійні. Водночас, кримінальне покарання агресора, дефашизація (де-рашизація) країни агресора – створять умови для знищення рашистської агресії як такої, а майбутня конфіскація всіх активів агресора за кордоном стане забезпеченням повного виконання компенсаторної функції.

Олексій Хашимов

** Редакція журналу не несе жодної відповідальності перед авторами та/або третіми особами та організаціями за можливі збитки, спричинені публікаціями статей та може не поділяти думки авторів статей.*